θένας στὴν σκηνή του. Ἡ στιγμὴ ἦταν κρίσιμη, ἡ φιλονεικία τῶν δύο στρατηγῶν ἀπειλοῦσε μὲ μιὰ βαρειὰ ἧττα τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα. Τότε ἐπενέβη ἡ ὡραία Σαρλόττα. Ὁ Ντυπὸν ἦταν ὁ φίλος της τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Λὰν εἶχε ἐπίσης διατελέσει φίλος της. Μίλησε στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλον, παρακάλεσε καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον. Σὲ μιὰ ὥρα, ἐπέτυχε νὰ τοὺς συμφιλιώση. Ἡ μάχη ἄρχισε καὶ τελείωσε μὲ μιὰ περιφανῆ νίκη!

Ὁ αὐτοκράτωρ τὰ ἔμαθε ὅλα αὐτά. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἔστειλε στὴν ὡραία Σαρλόττα ἕνα χρυσὸ μετάλλιο, μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Στὴν Σαρλόττα Μπριάν, γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὸν Αὐτοκράτορα καὶ στὴ Γαλλία»!

Ἐπηκολούθησε μιὰ ἄλλη ἐποχὴ θριάμβων, τόσο γιὰ τὴ στρατιὰ τοῦ Ναπολέοντος, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὡραία Σαρλόττα. Στὰ 1812, ὁ αὐτοκράτωρ τὴν συνήντησε, γιὰ πρώτη φορά, στὴ Μόσχα. Μόλις τὴν εἶδε, ἐφώναξε:

—Νά την, ἡ ἀγαπημένη τῆς «Μεγάλης Στρατιᾶς»!

Ἔπειτα, ἦρθε ἡ ἐποχὴ τῶν ἀτυχιῶν, τῆς ἥττας. Ἡ Σαρλόττα ἦταν φίλη τοῦ στρατάρχου Μαρμὸν, ὅταν αὐτὸς ἄφησε ἐπίτηδες νὰ τὸν συλλάβουν οἱ Πρῶσσοι αἰχμάλωτο, μαζὶ μὲ τὸ Ἐπιτελεῖο του. Ὅταν ἡ ὡραία χήρα ἀντελήφθη τὴν προδοσία τοῦ στρατάρχου, τοῦ ἔσκασε δυὸ χαστούκια! Κατώρθωσε δὲ μὲ ἕναν νεαρὸ ἀνθυπολοχαγό, νὰ διαφύγη τὴν αἰχμαλωσία καὶ στὴν ὁλεθρία μάχη τοῦ Βατερλὼ ἦταν στὴν ἀκολουθία τοῦ στρατηγοῦ Ἐρλόν. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ἐκείνη ἧττα, τὰ ἴχνη της χάθηκαν. Μόνο μετὰ δέκα πέντε χρονια, ξανάγινε λόγος γι' αὐτήν. Ὅταν πέθανε...

Στὶς 23 Νοεμβρίου τοῦ 1830, εἶχε πεθάνει στὸ Παρίσι μιὰ κάποια «κόμησσα ντὲ Μπριανκούρ», ἡ ὁποία ἀπὸ πολὺν καιρὸ κατοικοῦσε σὲ ἕνα μικρὸ σπιτάκι μιᾶς ἀπόμακρης συνοικίας. Ἡ κόμησσα ἦταν ἡλικιωμένη, διατηροῦσε ὅμως τὰ ἴχνη μιᾶς παληᾶς ὡμορφιᾶς. Ζοῦσε ἐκεῖ ἀπομονωμένη, χωρὶς σχέσεις μὲ τὴ γειτονιά. Μονάχα ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἐπήγαιναν καὶ τὴν ἐπισκεπτόντουσαν μερικοὶ ἡλικιωμένοι ἐπίσης καὶ σοβαροὶ κύριοι, παληοὶ στρατιωτικοὶ προφανῶς, οἱ ὁποῖοι καὶ φαίνεται ὅτι τὴν ἐβοηθοῦσαν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν καὶ ἀνάπηροι...

Τὴ μέρα ὅμως ποὺ πέθανε ἡ «κόμησσα», ὅλη ἡ συνοικία σηκώθηκε στὸ πόδι. Ἕνα πλῆθος ἀμάξια, μὲ πολλοὺς κυρίους, μερικὰ καὶ μὲ οἰκόσημα καὶ μὲ ἀφιππες ἀκολουθίες, πῆγαν καὶ στάθηκαν ἐμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ της. Ἕνα πλῆθος ἐπίσης γηραιῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, ποὺ θὰ ἦσαν ἄλλοτε γενναῖοι πολεμισταί, γιατὶ τὰ στήθη τους ἦσαν γεμάτα παράσημα, μαζεύθηκε ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὴν κηδεία. Στὸ τέλος, ἐφθασε καὶ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦταν γνωστὸς σὲ ὁλόκληρο τὸ Παρίσι.

—Ὁ στρατάρχης Οὐντινό!... ψιθύρισαν κατάπληκτοι οἱ γείτονες καὶ ἡ γειτόνισσες.

Καὶ ἔτσι ἔγινε ἡ κηδεία τῆς Σαρλόττας Μπριάν, τῆς ἀγαπημένης τῆς «Μεγάλης Στρατιᾶς», στὴν ὁποία, λίγον καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἧττα καὶ τὴν ἐξορία του, ὁ Ναπολέων εἶχε δώσει τὸν τίτλο τῆς κομήσσης ντὲ Μπριανκούρ, «εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν πραγματικῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὴν Γαλλίαν»!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἀναλόγως πρὸς τὸν πληθυσμό της, ἡ Γερμανία, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη, ἔχει τοὺς περισσοτέρους μύωπας. Ἀπὸ μιὰ τελευταία στατιστικὴ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, πληροφορούμεθα ὅτι, ἐνῶ στὴν Ἀγγλία στοὺς ἑκατὸ μαθητὲς οἱ εἴκοσι μόνον εἶνε μύωπες, στὴν Γερμανία ἡ ἀναλογία εἶνε 47 μύωπες!

* * *

Οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν ποντικῶν χρησιμοποιοῦν τὸν ἠλεκτρισμό. Στὶς κουζίνες τους, στὶς βιβλιοθῆκες τους καὶ στὶς ἀποθῆκες, τοποθετοῦν λεπτὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα μικρᾶς ἐντάσεως καὶ τ' ἀλείφουν μὲ τυρί. Τὰ ποντίκια τραβιοῦνται ἀπ' τὴν μυρουδιὰ τοῦ τυριοῦ κοντὰ στὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα, ἀλλά, μόλις ἀκουμπήσουν τὴν μυτίτσα τους ἀπάνω σ' αὐτὰ ψοφοῦνε. Χιλιάδες πτώματα ἠλεκτροπλήκτων ποντικῶν μαζεύουν καθημερινῶς οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Δημαρχίας τῆς Φιλαδελφείας ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ τὰ καταστήματα τῆς πόλεως. Ὑπολογίζουν δὲ οἱ Ἀμερικανοὶ ὑγιειονολόγοι, πὼς ἂν ἡ μεθοδος αὐτὴ τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἐνοχλητικωτέρων τρωκτικῶν στὸν ἄνθρωπο ἐφαρμοσθῆ καὶ στοὺς ἀγρούς, μέσα σὲ δυὸ χρόνια, τὸ πολύ, δὲν θὰ ζῆ οὔτε ἕνας ποντικὸς στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

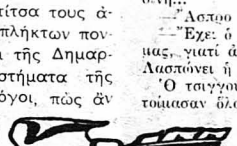

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΟΥΠΑ ΜΕ... ΧΑΛΙΚΙΑ...

[Τὸ πάθημα ἑνὸς φιλαργύρου]

Σοῦπα μὲ χαλίκια! Αὐτὸ τὸ φαγητὸ δὲν τὸ γράφει ἡ «Μαγειρική» τοῦ Τσελεμεντί, οὔτε καμμιὰ ἄλλη Μαγειρική. Κι' ὅμως μαγειρεύεται, ἢ μᾶλλον μαγειρεύτηκε κάποτε, καὶ νὰ ἡ συνταγή του καὶ ἡ ἱστορία του.

Κάποτε ποὺ ὁ Γαλλικὸς στρατὸς εἶχε μεγάλα γυμνάσια, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ κοιμόντουσαν νάθε βράδυ στὰ διάφορα σπίτια τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως, κοντὰ στὴν ὁποία βρισκόντουσαν. Φυσικὰ τὸ κάθε σπίτι φιλοτιμήθηκε νὰ περιποιηθῆ ὅσο μποροῦσε καλύτερα τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαξιωματικοὺς ποὺ φιλοξενοῦσε.

Δυὸ λοχίαι ὅμως εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ σταθοῦν νὰ καταλύσουν στὸ σπίτι ἑνὸς διασήμου τσιγγούνη. Αὐτὸς ὁ ἐπαρχιώτης ἦταν ἕνας σπαγγοραμμένος, ἕνας γρουσούζης, ποὺ δὲν ἔδινε οὔτε τοῦ ἀγγέλου του νερό, ποὺ λέει ὁ λόγος. Μόλις ἔμαθε πὼς θὰ κατέλυαν στὸ σπίτι του οἱ δυὸ ὑπαξιωματικοί, ἐκλείδωσε τὰ λίγα τρόφιμα ποὺ εἶχε καὶ ὅ,τι τοῦ ζητοῦσαν ἀπαντοῦσε πὼς δὲν ἔχει.

Οἱ δυὸ λοχίαι τὰ βρῆκαν σκοῦρα. Ἄκουγαν τοὺς ἄλλους τοὺς συναδέλφους κάθε πρωὶ ποὺ ἔλεγαν τί φαγητὰ τοὺς ἔφτιαναν στὰ σπίτια ὅπου εἶχαν καταλύσει, τί περιποιήσεις, τί γλυκά!... Κι' αὐτοὶ νὰ περνοῦν μὲ ξερὴ κουραμάνα. Δὲν ἦταν δουλειὰ αὐτή... Κάτι ἔπρεπε νὰ γίνη.

Ἕνα βρέδυ λοιπὸν οἱ δυὸ λοχίαι ἄναψαν φωτιὰ στὸ τζάκι τοῦ τσιγγούνη, ἐρριξαν νερὸ σὲ μιὰ χύτρα καὶ τὴν ἔβαλαν νὰ βράση. Ὁ τσιγγούνης τοὺς κύτταζε κι' ἔλεγε μέσα του πὼς κάτι φαγητὸ θὰ μαγείρευαν κι' ὅτι βέβαια θὰ τοῦ ἔδιναν κι' αὐτοῦ, ποὺ ἀπὸ τὴν τσιγγουνιά του ἔτρωγε ξερὸ ψωμί. Ἐπερίμενε λοιπὸν νὰ ἰδῆ τί καλὸ θάβαζαν στὴ χύτρα νὰ βράση. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἀπορία του καὶ τὴν ἀτογοήτευσί του, ὅταν εἶδε τοὺς λοχίες νὰ ρίχνουν στὴ χύτρα γιὰ νὰ βράσουν μιὰ φοῦχτα χαλίκια...

«Μαγεῖες κανουν ;» ἀναρωτήθηκε μέσα του ὁ τσιγγούνης. Οἱ λοχίες ὅμως δὲν ἔκαναν μαγεῖες. Ἄφησαν τὰ χαλίκια νὰ βράσουν λίγο, ὕστερα ἔβαλαν ἀλάτι καὶ μὲ τὸ κουτάλι ἐδοκίμαζαν τὸ φαΐ.

—Κοντεύει ; ρωτοῦσε ὁ ἕνας.

—Ἀκόμα λίγο καὶ θάναι ἕτοιμη. Ἀλλὰ ἔγινε μεγαλεῖο σοῦπα!...

Ὁ τσιγγούνης σταυροκοπιόταν. Σοῦπα μὲ νερὸ καὶ χαλίκια ; Καὶ νάναι μεγαλεῖο ; Κι' αὐτὸς νὰ μὴν τὸ ξέρη ; Ἔτσι θὰ ἔλυνε τὸ πρόβλημα. Δὲν θὰ ξόδευε τίποτα πειά. Χαλίκια γεμάτος ὁ δρόμος.

«Θᾶχουν καμμιὰ συνταγὴ αὐτοί», σκέφτηκε. Καὶ ρώτησε :

—Τ' εἶνε αὐτὸ ποὺ μαγειρεύετε, μωρὲ παιδιά ;

—Δὲν τὸ βλέπεις, μπάρμπα ; Σοῦπα χαλίκια.

—Μὰ τρώγονται τὰ χαλίκια ;

—Τρώγονται λέει ; Νὰ γλύφης καὶ τὰ δάχτυλά σου, μπάρμπα, ἀρκεῖ νὰ ξέρης νὰ τὰ μαγειρέψης.

Καὶ δός του οἱ δυὸ λοχίαι δοκίμαζαν τὴ σοῦπα, λέγοντας :

—Ψυχή μου, φαί! Γίνεται θαῦμα. Ἂν εἴχαμε καὶ λίγα λάχανα, θὰ γινόταν πιὸ καλύτερη...

Ὁ τσιγγούνης σκέφθηκε : «Ἕνα μάτσο λάχανα γιὰ νὰ μάθω τὴ συνταγὴ τῆς σούπας, δὲν εἶνε ἀκριβά».

—Νὰ σᾶς δώσω ἐγώ, παιδιά, λίγα λάχανα, εἴπε στοὺς λοχίες, μὰ νὰ μὲ μάθετε καὶ μένα νὰ μαγειρεύω.

—Μπράβο! νὰ σὲ μάθοιμε. Γιατί ὄχι ; Φέρε τὰ λάχανα.

Ἔβρασαν μέσα καὶ τὰ λάχανα. Καὶ δοκιμάζοντας, ἔλεγαν :

—Μωρὲ τί εἶνε τοῦτο ; Οὔτε ὁ Μέγας Ναπολέων δὲν τὸ ἔφαγε ποτέ... Ἄχ! νὰ μὴν ἔχουμε λίγο βούτυρο...

Ὁ τσιγγούνης ἔκανε τὸ λογαριασμό του.

—Ἂν σᾶς δώσω ἐγὼ βούτυρο, παιδιά, μοῦ δίνετε καὶ μένα ἕνα πιάτο;

—Εἶνε νὰ ρωτᾶς ; Φέρε τὸ βούτυρο καὶ τόχεις μὲ τὸ πρῶτο!...

Τοὺς ἔδωσε καὶ βούτυρο.

Ἡ σοῦπα πειὰ ἄρχισε ν' ἀχνίζη εὐχάριστα. Ἐγέμισε τὸ δωμάτιο μοσχοβολιά. Ὁ τσιγγούνης ἀνοιγόκλειν τὰ ρουθούνια του.

—Μισὲς δουλειὲς κάνεις, εἶπε σιγὰ ὁ ἕνας λοχίας στὸν σύντροφό του. Ἔβαλες βούτυρο, μὰ δὲν ἔχουμε λίγο λαρδί, λίγο χοιρινὸ πάχος, νὰ νοστιμήση ἡ σοῦπα. Ἔτσι τώρα ποὺ τὴν ἔκανες, εἶνε γιὰ ἄρρωστο...

Ὁ τσιγγούνης εἶχε πιασθεῖ πειὰ στὰ βρόχια. Τοὺς ἔδωσε καὶ λαρδί, περμένοντας τὸ πιάτο.

Τέλος ἡ σοῦπα ἦταν ἕτοιμη. Μεγαλεῖο πράγματι! Μὲ λαρδί, μὲ βούτυρο, μὲ χορταρικά!...

—Ἐ, τώρα πειά, εἶπε στοὺς λοχίες ὁ γέρο-τσιγγούνης, ἡ σοῦπα θάναι ἕτοιμη. Νὰ τὴν κενώσετε, λέω, στὰ πιάτα καὶ νὰ φᾶμε...

—Ἀμ' ὁ Θεὸ δὲν θέλει ἔτσι, μπάρμπα. Κάτι λείπει ἀκόμα... Θέλει ἄσπρο ψωμί, νὰ τὸ ψήσουμε στὰ κάρβουνα, νὰ κοκκινίση καὶ νὰ τὸ τρίψουμε ὕστερα μέσα, ποὺ νὰ τρώη ἡ μάνα καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίνη...

—Ἄσπρο ψωμὶ δὲν ἔχω, βρὲ παιδιά. Πῶς θὰ γίνη τώρα ;

—Ἔχε ὁ φούρναρης ἐδῶ στὴ γωνιά, πετάξου, μπάρμπα, κι' ἀγόρασέ μας, γιατί ἀλλοιῶς δὲν ἀξίζει ἕναν παρὰ ἡ σοῦπα. Εἶνε γιὰ πέταμα.... Λασπόνει ἡ κουραμάνα καὶ χαλάει ἡ σοῦπα.

Ὁ τσιγγούνης χαρατσώθηκε πάλι. Ἀγόρασε τὸ ψωμί, τὸ ἔψησαν, ἑτοίμασαν ὅλα καὶ τότε οἱ δυὸ λοχίες εἶπαν στὸν τσιγγούνη :

—Ἐν τάξει, μπάρμπα, τώρα. Καὶ γιὰ νὰ μὴ λὲς πὼς εἴμαστε ἀχάριστα παιδιά, ἐμεῖς θὰ φᾶμε μόνο τὸ ζουμὶ καὶ σὲ σένα θ' ἀφήσουμε ὅλα τὰ χαλίκια!...

—Γιὰ νὰ ξέρης, δηλαδή, μπάρμπα.... Αὐτὰ ἔχουν ὅλη τὴν οὐσία!...